

Threes Anna
**‘Als het beilijk
wordt, vind ik dat
eigenlijk wel lekker’**

Threes Anna heeft een onuitputtelijke energie. Ze is theatermaker, filmmaker en schrijver en reist bovendien in haar eentje de hele wereld over. Ze zet alles op alles om haar dromen te verwezenlijken. Bang om te falen is ze niet, ze dóet. "Ik leer met vallen en opstaan. Weet je wat het is: ik vind vallen niet zo pijnlijk."

Threes Anna (47) neemt haar Marokkaanse theepot ter hand en schenkt de kopjes vol. Een dierbaar aandenken aan één van haar reizen, zoals zoveel voorwerpen in haar huis herinneren aan de verre landen die ze bezocht. Ze is een paar dagen thuis, dan vliegt ze weer naar Zuid-Afrika. Na acht jaar keihard werken, een flinke dosis geduld en een eindeloos doorzettingsvermogen gaat haar droom in vervulling: ze kan haar eerste speelfilm gaan maken. 'The bird can't fly' heet haar zelfgeschreven filmproject, waarvoor ze 55 mensen in Zuid-Afrika interviewde. Blijmoedig stelt ze vast dat ze het zichzelf weer eens waanzinnig moeilijk heeft gemaakt: "Ik heb er wilde beesten, kinderen en bejaarden in zitten en de film wordt ook nog opgenomen in de woestijn. Alle ingewikkelde punten die je maar kan verzinnen, heb ik in één speelfilm gestopt. We moeten het in vijf weken doen en we draaien zes dagen in de week, want het is low-budget geworden. Een hel, maar ik vind het wel leuk eigenlijk. Het levert vast weer een interessante ervaring op."

Ze reist de hele wereld over, met haar koffer als enig gezelschap. Ze woonde in Japan, Tsjechië, India en Zuid-Afrika. Tijdelijk, want haar basis is en blijft Nederland. "Ik vind het heerlijk om weg te gaan, maar ook heerlijk om thuis te komen. Dat maakt reizen nou juist zo lekker," zegt ze.

De energie van verdriet en geluk

Haar energie lijkt onuitputtelijk. Van oorsprong is Threes Anna beeldend kunstenaar. Ze werd bekend als artistiek leider van theatergezelschap Dogtroep, waarmee ze jarenlang vijftien theatervoorstellingen per jaar maakte. Daarna ging ze romans schrijven - haar derde boek 'De stille stad' verscheen onlangs - en nu heeft ze zich dus ook nog op het filmen gestort. Werk heeft haar jarenlang gered. Acht jaar geleden veranderde haar leven drastisch toen haar man Marco verdrong tijdens een kanotocht met een collega. Ondanks deze tragedie beschouwt ze zichzelf als een zondagskind. "Het ongeluk van Marco staat boven aan de lijst van afschuwelijke dingen," zegt ze, "maar verder heeft het leven het mij niet zo moeilijk gemaakt. Ik heb altijd al het idee gehad dat ik een zondagskind ben. Altijd. Wat ik wil, dat lukt me meestal wel. En als er iets niet lukt, heb ik oog voor wat er wél gelukt is. Na Marco's dood ben ik een lange periode in de rouw geweest. In mijn debuutroman 'De kus van de weduwe' heb ik beschreven hoe alles op zijn grondvesten schudde. Verdriet verandert je, absoluut. Toch weet ik dat ik op een gegeven moment dacht: hé, het leven is weer zoals het was. Ik herkende hoe het voelde om te leven. Je beseft pas dat dat gevoel lange tijd weg is geweest, als het weer terug is. Als je in de rouw bent, denk je

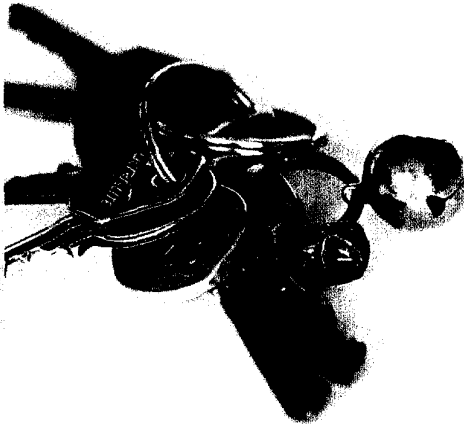
Theepot uit Marokko

Druiven op het balkon

Sleutels kwijt

INTERVIEW: SISKA MULDER; FOTOGRAFIE:
BRENDA VAN LEEUWEN; STYLING: ANNE-MARIE
REM; VISAGIE: CHIAO-LI (HOUSE OF ORANGE)

Theepot uit Marokko

"Ik drink de hele dag thee. De theepot heb ik gekocht op een Marokkaanse markt. Wei eerst flink afgedongen natuurlijk."

Druiven op het balkon

"Ik probeer al zeventien jaar druiven te telen op mijn balkon, maar het wordt niks - wat ik ook probeer. Deze nepros heb ik van mijn buurman gekregen om me eraan te herinneren dat het ooit moet lukken."

Sleutels kwijt

"Aan mijn sleutelbos zit een belletje dat ik ooit van iemand kreeg in Japan. Ik ben altijd mijn sleutels kwijt en schud alles net zolang door elkaar tot ik het belletje hoor rinkelen."

'Als je verliest wat je het meest dierbaar is in het leven, krijg je haast, hoor'

Helikopter

De helikopter heb ik van een jongetje gekocht aan de grens van Angola. Overal in Afrika maken ze giraffen en olifanten van hout, maar daar maken ze bommenwerpers en helikopters. Omdat die kinderen alleen maar weten wat oorlog is. Fascinerend vond ik dat.

Struisvogelei

Ik vind struisvogels mooi. Het zijn van die prehistorische vogels. Hun oogbal is groter dan hun hersenen, ze reageren heel instinctief.

Houtblok

Ik ben gek van vuurtjes maken. Staren in het vuur vind ik het fijnste wat er is.

Scherven

Overal ter wereld pak ik mooie scherven op. Soms sleep ik kilo's scherven mee in mijn koffer. Ik maak er mozaïeken van.

Vismes

Het vismes heb ik gekocht in Tokio. Het is speciaal voor mij gemaakt en ligt ideaal in de hand.

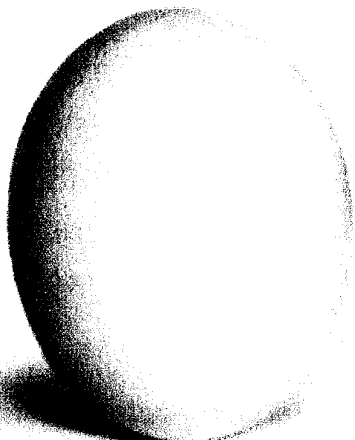

Helikopter

niet: o, wat ben ik verdrietig en eenzaam. Dan voel je je alleen maar vreselijk. Ik ben graag alleen. Als je samen bent, is alleen zijn heel fijn. Maar als je je man verliest kom je in een eenzaamheid terecht die vreselijk is. Pas achteraf kon ik zien hoe alleen ik was geweest."

Ze laat stilletjes vallen, zoekt naar de juiste woorden. "Ik denk dat de energie van een groot verdriet gelijk is aan de energie van een groot geluk," zegt ze nadenkend. "Een vrouw in de rouw gedraagt zich even egocentrisch als een vrouw die net

Vismes

Struisvogelei

Houtblok

Scherven

een kind heeft gekregen - ze zijn er allebei helemaal vol van, worden er door opgevuld. Je hebt maar één wereld als je rouwt en dat moet ook. Je kunt op zo'n moment niet delen, niet naar anderen luisteren. Je snapt je eigen hoofd niet eens,

laat staan dat van anderen. Je hebt alle energie nodig om overeind te blijven."

Hoe vreemd dat ook moge klinken: ze ziet de dood van haar geliefde als een bijzonder geschenk. "Zo heb ik het altijd gevoeld. Dat is mijn karakter. Ik heb een heel grauwe tijd gehad na zijn dood. Alles was grijs. Dat was erg ongewoon

voor mij. Ik heb een tijd tegen een depressie aangehangen. Ik ben er niet echt in terechtgekomen, maar daar heb ik hard voor moeten vechten. Ik weet wat eenzaamheid, verdriet en wanhoop is, omdat ik het heb mogen meemaken. Ik kan die ervaring gebruiken in verhalen, het hoort bij mijn vocabulaire. Door Marco's dood heb ik er levenservaring bij gekregen. Het is heel groot, niet in één zin te zeggen. Ik kan meer relateren. En ik voel dat de tijd beperkt is. Ik heb haast. Want als je verliest wat je het meest dierbaar in het leven is, krijg je haast, hoor."

Het gaat nu uitstekend met haar, benadrukt ze. Ze is niet meer de vrouw die ze vlak na Marco's dood was, ze is al weer zo veel verder. "Ik ben niet verdrietig, ik ben heel gelukkig. Ik heb een hartstikke leuke, nieuwe vriend, al jaren. Ik voel me heerlijk."

Geen obstakels

Op de vraag of ze wel eens bang is, kijkt Threes Anna verbaasd: nee, hoezo? Ze jaagt haar dromen na, zonder stil te

staan bij eventuele gevaren. "Een boek schrijven, een film maken: ik doe het gewoon. Al doende kom ik erachter wat het inhoudt. Dat geldt voor alles, ook in de liefde. Ik denk er niet over na. Ik rol in iets en als het niet rolt zoals ik had verwacht, rolt het een andere kant op en ga ik daarin mee. Ook prima. Ik denk niet aan wat er mis kan gaan, vraag me nooit af of ik het wel kan. Ik zie geen obstakels. Ik weet niet hoe ik een speelfilm moet maken, maar ik denk dat ik dat wel leer. Gewoon proberen. Ik leer met vallen en opstaan. Weet je wat het is: ik vind het vallen niet zo pijnlijk."

Dat klinkt onbezonnen, op het kinderlijke af. "O, maar ik ben natuurlijk niet naïef," zegt ze beslist. "Vergis je niet, ik zorg wel dat ik een uitstekend team om me heen vorm. Ik houd ervan als het strak georganiseerd is. Ik denk het goed uit, zorg dat er een goede planning is en daar houd ik me ook aan. Ik ben heel praktisch en heel gedisciplineerd. En ik heb voornamelijk oog voor de vrolijke kant. Ik zie niet de problemen, maar de oplossingen. Ik dóe."

Haar nieuwste boek 'De stille stad', dat zich in Tokio afspeelt, heeft ze met haar gebruikelijke energie tot stand gebracht. In het tempo waarmee anderen een hoofdstuk schrijven, creëerde zij een complete roman. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is, zegt ze: "Bij wijze van voorbereiding voor mijn boek heb ik onderzoek gedaan in Tokio. Een maand lang, elke dag. Ik neem geen seconde vrij. Ik buit de tijd helemaal uit en schakel iedereen in die er iets van weet. In Tokio heb ik geisha's, hostessen en andere mensen uit het nachtleven geïnterviewd. Ik had twee tolken die me daarbij hielpen. In mijn boek spelen vissen een grote rol, dus daar heb ik me ook uitgebreid in verdiept. Ik heb een Japanse vismarkt onderzocht, ben in restaurantkeukens geweest... Wanneer ik me eenmaal bezighoud met vissen, ben ik trouw aan het onderwerp. Ik had in die tijd ook allemaal foto's van vissen om me heen staan. Na zo'n maand van voorbereiding heb ik veel materiaal. Als ik dan ga schrijven, sta ik elke ochtend om zes uur op en dan schrijf ik tot zes uur 's middags. Elke dag, tot het af is. Ik neem een uur pauze tussen de middag, dan zwem ik even, en 's avonds eet ik goed. Ik lees nog een boek of kijk een dvd op de computer en ga vroeg naar bed. Ik ben extreem monomaan, anders kun je dit niet doen. Ik ben streng voor anderen, maar vooral voor mezelf."

Avontuurlijk leven

Zelf lijkt ze het heel gewoon te vinden wat ze allemaal onderneemt, al is haar manier van werken en leven toch op zijn minst avontuurlijk te noemen - en bovendien best bijzonder. Het is haar aard, als kind bleek ze al zo ondernemend: "Toen ik vijftien was, wilde ik naar Schotland. Maar ik moest iets zien te vinden wat mijn ouders acceptabel vonden. Dus schreef ik ambassades aan met de vraag wat er te doen was in Schotland. Zo kwam ik op een cursus keramiek. Toen ik in Schotland aankwam, bleek het een bijscholing voor leraren

te zijn. De rest van de cursisten was allemaal boven de 35 jaar. Ik had het aanvraagformulier niet helemaal goed gelezen... Een ander meisje van die leeftijd zou misschien doodongelukkig zijn in zo'n omgeving, maar ik vermaakte me prima. Ik heb veel geleerd, want er werd lesgegeven op een hoog niveau. Aan het eind van de cursus kon ik echt wat."

In de verhalen die ze vertelt, komt ze over als een einzelgänger, maar van dat woord wil ze niets weten. Ze vindt het heerlijk om haar eigen gang te gaan, ja, dat wel. "Ik ben niet afhankelijk van anderen, daar zorg ik voor," zegt ze. "Dat is de opvoeding van mijn moeder. Ik heb geleerd dat een meisje onafhankelijk moet zijn. Financieel, maar vooral geestelijk. Het is bij mij heel dubbel. Overal waar ik kom, maak ik snel vrienden. Aan de andere kant: als je mijn werk leest en bekijkt, gaat het ook over eenzaamheid. Ik zoek het alleenzijn op, maar de mensen om mij heen zijn wel degelijk belangrijk voor me. Ik heb veel

5x Threes Anna

1 De nieuwste roman van Threes Anna heet 'De stille stad' (Querido). Een vrouw gaat in de leer gaat bij de chef-kok van een vermaard viarestaurant in Tokio. Door het gebrek aan communicatie en haar onzekere positie in de keuken raakt ze in een isolement.

2 "Inpakken, dat is voor mij een feestdag. Dan ligt mijn koffer op de grond en gooi ik er af en toe iets in. Hoe is het klimaat daar? Wat is het geloof? Moet ik lange mouwen aan? Ik stel me voor hoe ik de komende maanden ga leven. En als ik terugkeer, doe ik mijn koffer open, gooi alles in de was en ben weer thuis."

3 "Ik probeer al jaren een film te maken en heb vaak afwijzingen gehad, maar dat interesseert me niet. Sukkels, denk ik dan. Sukkels!"

4 "Ik woon in de Amsterdamse Pijp, waar veel Turken en Marokkanen wonen. Voor al die mensen die naar hier zijn getrokken en hier zijn gaan leven, heb ik veel respect. Doordat ik veel heb gereisd weet ik hoe ingewikkeld het is, hoe eenzaam je vaak bent."

5 "Ik ben verliefd op Bombay. Omdat het een stad vol extremen is, dat past bij mij."

riendinnen. Heel goede, dikke, trouwe, ouwe vriendinnen." Ook in vriendschappen houdt ze meer van actie dan van navelstaren. "Ik ga liever wat doen dan eindeloos te praten. Is dat meer een mannenmanier? Misschien wel. Ik heb ook veel vrienden, het gaat gelijk op. Natuurlijk heb ik het soms nodig om te praten over gevoelens. Bij één vriendin stel ik me heel kwetsbaar op. Als ik het gewoon niet meer weet - en zeker in die lange tijd van de rouw - heb ik wel echt steun nodig. Maar psychologiseren, dat zit er bij mij niet in."

Gevoel van vrijheid

Werk speelt een grote rol in haar leven. Ze heeft bewust geen kinderen gekregen. "Ik heb nooit spijt gehad, nog geen seconde. Ook niet na de dood van Marco. Mijn eierstokken gingen nooit klingelen, of hoe dat heet. Ik ken dat gevoel niet. Ik ben dol op mijn neefjes en de kinderen van vrienden. Maar voor mijzelf is het nooit een issue geweest."

Ze ziet zichzelf niet op haar 65ste met pensioen gaan, wil werken tot haar tachtigste. Luieren onder een palmboom, dat zit er niet in. "Je hebt van die bejaarden die naar een warm land verhuizen om te rentenieren. Bij de lunch trekken ze de eerste fles wijn open en ze drinken door tot ze naar bed gaan. Gewoon omdat ze niets beters te doen hebben. Nou, dat zal mij nooit overkomen. Waar je mij ook neerzet ter wereld, ik verzin wel iets leuks. Ik word schilder, of ik ga

tekenen, of gedichten maken. Zelfs in een isoleercel, zonder pen of papier, zou ik wat te doen vinden. Kijken hoe lang ik het kan volhouden om een boek in mijn hoofd te schrijven, of zo." Ze krijgt vaak te horen dat ze een spiritueel persoon is, maar zo ziet ze zichzelf niet. Ach, spiritueel, ze denkt niet in zulke termen. Van hokjes krijgt ze het benauwd. "Ik kan alle kanten op," zegt ze. "Als mijn jas te strak zit, of gejat wordt, of te klein is, dan doe ik een andere jas aan. Ik voel me vrij, echt vrij. Het gebeurt regelmatig dat ik wakker word en niet weet hoe mijn dag zal zijn. Soms voel ik me zo vrij dat ik niet kan bedenken welke kant ik eens op zal gaan. Welke kant ik op ga vallen. Daarom beperk ik mijzelf door een plan te maken, met een zelf gestelde deadline."

Ze kijkt niet graag terug, ziet liever vooruit. Niet te ver, want dat heeft geen zin. Hoe de toekomst eruitziet, weet ze niet. Dingen doen, dat is de kern. En wel zien waar het schip strandt. Beter gezegd: ze ziet wel waar het schip aanmeert. "Ik ben het gelukkigst als ik dingen mag maken," zegt Threes Anna met een lach in haar ogen. "Ik heb altijd uitdagingen nodig, anders functioneer ik niet. Wanneer het me te makkelijk wordt gemaakt, begin ik me te vervelen en ben ik zo weg." Ze schenkt nog een kopje thee in en constateert tevreden: "Als het moeilijk wordt, vind ik dat eigenlijk wel lekker." □

Mini-biografie

1959 Geboren in Vlaardingen

1976 Lerarenopleiding tekenen, handvaardigheid en textiele werkvormen

1979 Kunstacademie Rietveld in Amsterdam

1985 Artistiek medewerker theatergezelschap Dogtroep

1989 Artistiek leider Dogtroep

1998 Plotselinge dood van geliefde Marco. Threes Anna

stopt met theatermaken en besluit films te gaan maken en romans te schrijven.

1999 Oprichting eigen productiebedrijf Anna Productions

2003 Autobiografische debuutroman 'De kus van de weduwe'

2005 Roman 'Motormoeder'

2006 Roman 'De stille stad'

Poppenhuis

"Mijn opa heeft dit poppenhuis ooit aan mijn moeder gegeven. En zij gaf het weer aan mij, haar enige dochter. Ik kijk er elke dag naar."

Horloge

"Dit horloge is erg lelijk, maar ik zal het altijd bij me dragen. Het is van mijn man Marco geweest."

Horloge

